

Worstelend naar Pasen

Ziekte, een scheiding... we maken allemaal ellende mee. Periodes waarin we ons verlaten voelen door God. Het kan helpen als je je verdriet deelt en anderen toelaat om naast je te staan.

👤 Jeannet Bijleveld 📷 Shutterstock

Ik leef nog, ja. Maar vraag me niet hoe! Ik lig al dagen op bed te janken en pure chocolade te eten.' Zoiets eerlijks kom je niet vaak op Facebook tegen. Maar een vriendin van mij plaatste het wel met een bleek koppie zonder make-up en een halve chocoladereep erbij. Ze was compleet overmand door liefdesverdriet en dat mochten we best weten.

Van een andere vriendin kreeg ik een appje dat ze bij de halfjaarlijkse controle nu in haar andere borst een verdachte plek hadden gevonden. 'Ik ben erg bang en verdrietig. Gebed gewenst.' Ook al zo'n eerlijk bericht, zonder stoerdoenerij of schone schijn.

Hoe verdrietig ook, zo'n open kwetsbare opstelling is ook een verademing in deze wereld, waar mensen vaak proberen zich vromer of gelukkiger of stoerder voor te doen dan ze zijn. Door je verdriet, angst of teleurstelling eerlijk te delen geef je mensen ook gelegenheid om mee te leven, voor je te zorgen, mee te bidden, mee te zwijgen, mee te huilen. Het lost misschien je probleem niet op, maar je voel je tenminste niet ook nog alleen.

Gebedsbeweging van Greig

Ik ben in deze lijdenstijd het boek *God on mute* van Pete Greig aan het lezen (Nederlandse vertaling: *Als God zwijgt*). Met alle Zoom- en Teamsessies via het beeldscherm weet bijna iedereen tegenwoordig wel wat dat betekent. Daar word je

regelmatig zelf 'on mute' gezet. De anderen kunnen je dan niet meer horen.

Ik heb Pete ontmoet tijdens een wereldwijde gebedsconferentie in 2017 in Birmingham. Hij vertelde daar hoe hij ongeveer 25 jaar geleden met andere jongelui in een Engels stadje begonnen was met een gebedsweek, waarbij dag en nacht in estafettevorm doorgebeden werd op allerlei creatieve manieren. En hoe dat tot zijn verbazing in no time uitgegroeid was tot een internationale gebedsbeweging. Eerst onder jongeren en kunstenaars en vervolgens ook in kerken en scholen. De interkerkelijke 24-7 Prayer is nu actief in meer dan tachtig landen. Terwijl hij zich verwonderde hoeveel wonderlijke dingen er om hem heen gebeurden door gebed, ging het bij hem thuis helemaal mis. Zijn vrouw Sammy bleek een hersentumor te hebben zo groot als een sinaasappel en kreeg voortdurend epileptische aanvallen. Ze werd geopereerd en honderden mensen baden voor haar herstel en voor Pete en hun kleine kinderen. Maar ze werd maar niet beter. Jarenlang is ze nog heel ziek gebleven. Uiteindelijk is de epilepsie wel wat beheersbaar geworden, maar dat wist hij toen nog niet.

In die tijd heeft hij *God on mute* geschreven. Daarin is hij ook compleet eerlijk over hoe scherp het verdriet is als je een geliefde zo ziet lijden en je steeds doodsbang bent om haar te verliezen. Hoe je zo van slag bent dat je alleen nog maar

'Wat doet dat zeer, hè meisje?', had hij alleen maar gezegd

kunt zuchten en huilen als gebed. Of juist alleen nog maar tegen God kunt schreeuwen, omdat je boos bent op Hem. Sommigen vonden het maar raar dat de leider van een gebedsbeweging een boek schreef over onverhoorde gebeden. Niet echt reclame voor gebed zou je zeggen.

Verwijten aan God

Pete verbindt zijn verhaal aan de dagen van het lijden van Jezus. Witte Donderdag, Goede Vrijdag, Stille Zaterdag en paaszondag. Hij laat zien dat er van Jezus zelf minstens drie onverhoorde gebeden in de Bijbel staan. Aan de avondmaals-tafel bidt hij om de eenheid onder zijn volgelingen, niet echt gelukt... In Gethsemané is hij 'ten dode bedroefd' en vraagt Jezus of hij niet hoeft te lijden. Aan het kruis schreeuwt hij 'Waarom heeft U mij verlaten?'. Niet voor niks gebruikt hij woorden van een psalm in zijn schreeuw. Meer dan de helft van de psalmen zijn klaagliederen, maar ook in Job en andere profeten wordt heel wat uitgeschreeuwd naar God. Ze staan vol met verwijten aan God en worstelingen met waaromvragen. En dat mag dus. God kan wel tegen een stootje. Wij hoeven hem niet te verdedigen.

Als wij in de voetsporen van Israël God leren kennen, dan mogen we weten dat we mogen worstelen met God, want dat is wat Israël betekent: strijder met God. Dus klaag, schreeuw, zucht! Doe niet of het wel meevalt als het schrijnt.

En net als met de weg van Jezus door het lijden heen kan het best een poos duren voor je erdoorheen bent. Die Stille Zaterdag was een lange dag van onzekerheid, angst en verdriet zonder uitleg. In zo'n tijd zit niemand te wachten op 'zet 'm op', vrome woorden of verklaringen. 'Just be present', zegt Pete hier over. Samen zwijgen, samen huilen of gewoon laten weten dat je meeleeft is voldoende.

Weer opstaan

Laatst vertelde een van mijn dochters nog dat ze nooit vergeten was dat haar vader vanuit Fryslân naar haar toe gekomen was toen haar vriend het plotseling uitgemaakt had. Hij kwam binnen en omhelsde haar. 'Wat doet dat zeer, hè meisje?', had hij alleen maar gezegd, en daarna had hij haar alleen maar stil in zijn armen gewiegd. Zo hadden ze een hele poos gestaan.

En zo kan het toch ook weer voorzichtig Pasen worden. Ook al hoor je geen antwoord, je kunt misschien wel Gods omhelzing weer een beetje voelen.

Ook mijn vriendin stond weer op. Na wat lieve woorden van de een, een bloemetje van de ander, een boodschappentas met groente en een knuffel, vond ze weer moed om uit haar bed te stappen, in bad te gaan, de bloemen in de vaas te zetten, lekker te koken, de zon op te zoeken en ook dat op Facebook te delen...

📧 jabixhus@gmail.com

Jeannet Bijleveld

Jeannet Bijleveld is initiatiefneemster van Stads-klooster Leeuwarden Jabixhûs en planvormer bij Wetterskip Fryslân.